

ת"פ (רמלה) 32355-02-24 - מדינת ישראל נ' ויטלי סקודיאקוב

ת"פ (רמלה) 32355-02-24 - מדינת ישראל נ' ויטלי סקודיאקובשלום רמלה

ת"פ (רמלה) 32355-02-24

מדינת ישראל

נגד

ויטלי סקודיאקוב

בית משפט השלום ברמלה

[24.09.2024]

כבוד השופט טל ענר

גזר דין

1. הנאשם הורשע בעבירות אלימות באשתו (להלן: המתלוננת) בעקבות הודאתו בכתב האישום המתוקן הכולל שלושה אישומים שפריטיהם להלן.

הכרעת הדין

2. האישום הראשון (מס' 1 בכתב האישום המתוקן) עניינו באירוע מיום 10.2.2024. במועד זה שהו בני הזוג בבית והנאשם החל לשתות וויסקי. הנאשם ניגש למתלוננת שעסקה בעבודות הבית ודרש כי תבצע בו מין אוראלי. המתלוננת סירבה ואמרה שיעשו זאת אחר כך, כי בנם נמצא בבית. הנאשם דרש שהדבר יעשה מיד תוך שתפס בעורף המתלוננת והוריד בכוח את ראשה לכיוון איבר מינו. המתלוננת סירבה, הנאשם בעט ברגלה והיא ברחה לחדר השירות הסמוך וסגרה אחריה את הדלת. הנאשם ניסה ללא הצלחה לפתוח את הדלת, והשליך חפצים לעבר המתלוננת דרך חלון הפונה לחדר השירות. המתלוננת נמלטה מחדר השירות לחדרו של הבן ונשכבה על המיטה. הנאשם נכנס בעקבותיה והכה אותה: תחילה חנק אותה בשתי ידיו עד שקראה "די די, תעצור" ואז בעט ברגליה, הטיח אותה לרצפה (המתלוננת קיבלה מכה בראש) והיכה אותה במכת אגרוף בשפתייה. בהמשך לכך, תוך שהבן מנסה להרחיק את הנאשם מן המתלוננת ללא הצלחה ובעוד המתלוננת זועקת בכאב, אמרה לנאשם שהיא מתקשרת למשטרה והצליחה לצאת מן החדר. מעשי הנאשם גרמו למתלוננת לחבלות - שריטות בצוואר, בחזה, בגב, בבית השחי ובכתפיים, וכן דימום ופצע פתוח בשפה התחתונה (הוגשו תמונות של החבלות).

3. הודאת הנאשם בעובדות הנ"ל הובילה להרשעתו בעבירת תקיפת בת זוג הגורמת חבלה, עבירה לפי סעיף 382(ג) + 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק).

4. האישום השני (מס' 3 בכתב האישום המתוקן) עניינו באירוע שהתרחש כחצי שנה קודם לכן, במועד שאינו ידוע למאשימה. על רקע ויכוח שנתגלע בין בני הזוג בביתם סטר הנאשם למתלוננת בראשה באמצעות ידו. בשל הודאתו בעובדות אלה הורשע הנאשם בתקיפת בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) + 379 לחוק.

5. האישום השלישי (מס' 4 בכתב האישום המתוקן) עניינו באירוע מקיץ 2023. במהלך ויכוח בין בני הזוג הכה הנאשם את המתלוננת במכת אגרוף בפניה וגרם לנפוחות. בשל הודאתו בעובדות אלה הורשע הנאשם בתקיפת בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) + 379 לחוק. ראיות וטענות לעונש
6. בטיעוניה לעונש עמדה המאשימה על חומרת מעשי הנאשם, ועל הפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים - שלמות גופה של המתלוננת וזכותה להגנה בין כתלי ביתה. המאשימה ציינה ששוחחה עם המתלוננת, וזו בכתה ממושכות, הביעה כאב וחשש מהנאשם. בהתבסס על פסיקה שהוגשה לעיוני, עתרה התביעה לקבוע מתחם ענישה כולל (לשלושת האישומים), הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר. בתוך מתחם העונש ההולם ביקשה המאשימה להשית על הנאשם 28 חודשי מאסר, מאסר מותנה, קנס בסך 7,000 ₪ ופיצוי למתלוננת בסך 15,000 ₪.
7. בא כוח הנאשם עמד על כך שמדובר בנאשם בן 60, נעדר עבר פלילי. כמו כן צוינה לקולא הודאתו שחסכה את העדת המתלוננת. הסנגור טען בהרחבה לגבי מצבו הרפואי הקשה של הנאשם, שאין מחלוקת כי סובל משורת תחלואים (הוגש תיעוד רפואי נרחב) ונראה שמצבו הבריאותי אף החמיר בחודשים האחרונים, בתקופת מעצרו. הסנגור הפנה בהרחבה לפסיקה בה לדבריו הוטלו עונשים קלים בהרבה מעתירת המאשימה במקרים דומים ואף חמורים יותר. הסנגור ביקש לקבוע מתחם ענישה ממספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר, ולהטיל על הנאשם עונש מאסר חופף לתקופת מעצרו, בין אם כרף תחתון של המתחם שייקבע, או אף בסטייה לקולא מן הרף התחתון מטעמים רפואיים.
8. הנאשם בדברו האחרון הביע צער "על מה שקרה". דיון והכרעה
9. בהתאם להוראות החוק, אקבע את מתחם הענישה תוך מתן משקל לערכים החברתיים בהם פגע הנאשם, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.
10. בית המשפט העליון חזר ושנה כי בעבירות אלימות המתבצעות בתוך התא המשפחתי גלומה חומרה מיוחדת הראויה לתגובה עונשית הולמת. כך למשל צוין באחת הפרשות כי: "עבירות אלימות נגד בן זוג פוגעות בשלמות גופו של בן הזוג, בביטחונו, בכבודו ובשלמות חייו. יש לייחס לעבירות אלו חומרה יתירה, באשר ככלל הן מתרחשות בין כתלי הבית באופן הסמוי מן העין, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים בין בני הזוג, ולעיתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בן או בת הזוג" (רע"פ 2486/19 נאטור נ' מדינת ישראל (פורסם בבנו, 11.4.19)).
11. הנאשם פגע בשלמות גופה של המתלוננת, באוטונומיה שלה, בשלוות נפשה ובביטחונה בין כתלי ביתה ונוכח טיב מעשיו נראה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים משמעותית, בפרט באישום הראשון: תחילתו של האירוע בדרישה חד צדדית תוקפנית ליחסי מין, לאחר שהנאשם צרך אלכוהול, ולאחר הסירוב - רצף של מעשי אלימות שהנאשם יכול היה לחדול מהם בכל שלב, אך הוא בחר להמשיך בהם והסלים אותם תוך רדיפה אחר המתלוננת בתוך ביתם המשותף כשהיא מנסה להסתתר בחדר השירות.
12. חוסר העכבות של הנאשם בא לידי ביטוי בכך שהחלק האלים ביותר של סדרת התקיפות בוצע לנגד עיני בנם (הבגיר) של בני הזוג, כשהנאשם ממשיך במעשיו תוך כדי ניסיונות הבן לגונן על אימו, וזעקות הכאב של המתלוננת. אם נוסיף לכך את החבלות המתועדות שנגרמו למתלוננת, ברורה המסקנה שמדובר בפגיעה משמעותית בערכים המוגנים.
13. שני האישומים האחרים מתארים אירועים פחותים בחומרתם. בכל אחד מהם חבט הנאשם במתלוננת פעם אחת (בסטירה לראש ובמכת אגרוף). אמנם לא נגרמו חבלות, אך קל לשער את הכאב, ההשפלה והפחד שחווה המתלוננת במהלך כל אחד מן האירועים. יתר על כן, הגם שאין מדובר באירועים בדרגת חומרה עליונה, החזרתיות במעשי הנאשם מלמדת על כך שאין מדובר בכישלון חד פעמי אלא בדפוס חוזר של תוקפנות, החפצה וביזוי.
14. מדיניות הענישה בעבירות אלימות המתבצעות בתוך התא המשפחתי מגוונת, וכוללת משרעת רחבה של עונשים בהתאם לחומרת התקיפה, תוצאותיה, מספר האירועים ויתר נסיבות העניין. כאמת מידה מצאתי להפנות לפסקי הדין הבאים, בהם נעזרתי לעיצוב המתחם. המשותף לפסקי דין אלה הוא שדובר בהם באירועי אלימות מתמשכים (להבדיל ממכה בודדת), לעיתים תוך שתיית אלכוהול, וכאשר לא היו המלצות טיפוליות או שיקולי שיקום משמעותיים: רע"פ 643/24 חודוס נ' מדינת ישראל (29.1.24); עפ"ג (מרכז) 40581-08-20 אלולו נ' מדינת ישראל (17.11.20); עפ"ג (מרכז) 10457-05-21 רחמים נ' מדינת ישראל (7.11.21); עפ"ג (מרכז) 24733-06-19 בדיר נ' מדינת ישראל (11.11.19); ת"פ (רחובות) 40495-02-21 מדינת ישראל נ' אומנסקי (24.5.21); ת"פ (רמלה) 62882-02-20 מדינת ישראל נ' אבו צעלוק (5.7.20).

15. עתירתה העונשית של המאשימה אינה תואמת את רמת הענישה הנוהגת, ואף לא את הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עצמה. כך, בעניין חודוס הנ"ל, אליו הפנתה המאשימה נקבע מתחם ענישה שתחתיתו בעשרה חודשי מאסר (אמנם, בגין שני אירועים, החמורים פחות מן האישום הראשון בעניינו); ברע"פ 7004/22 פלוני נ' מדינת ישראל (26.10.22) אליו הפנתה המאשימה נגזרו עבודות שירות בגין אישום יחיד של תקיפה הגורמת חבלה; ברע"פ 3463/15 פלוני נ' מדינת ישראל (21.5.15) אליו הפנתה המאשימה דובר בנאשם בשלושה אישומי אלמ"ב שנדון ל-10 חודשי מאסר בפועל; פסק הדין היחיד שהגישה המאשימה והוטל בו עונש המתיישב עם עתירתה הוא ת"פ 50924-05-20 מדינת ישראל נ' בן דוד (9.3.2021). להשקפתי האישום המרכזי בעניין בן דוד היה חמור יותר מאשר בעניינו, ובנוסף מדובר היה שם בנאשם בעל עבר פלילי, שהוגש עליו תסקיר שלילי.
16. עיונית נכון היה יותר לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לאישומים, אך הצדדים עתרו שייקבע מתחם ענישה כולל אחד ולא מצאתי מניעה לעשות כן, מה גם שממילא רשאי בית המשפט לפי סעיף 40ג לחוק העונשין לגזור עונש כולל, תוך שמירה על עקרון ההלימה "בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת".
17. לאור האמור עד כה, ובהתבסס על מידת הפגיעה בערכים המוגנים, נסיבות ביצוע העבירה ורמת הענישה המקובלת, מצאתי כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נלווים.
18. לא מצאתי לסטות לקולא ממתחם הענישה בשל מצבו הרפואי של הנאשם. ראשית אזכיר את הכלל לפיו סטייה לקולא ממתחם הענישה תיעשה מטעמי שיקום בלבד. לצד כלל זה הכירה הפסיקה בחרג המאפשר סטייה ממתחם הענישה מטעמים רפואיים (ע"פ 4456/14 לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל; ע"פ 5703/22 בן ציון נ' מדינת ישראל). בהתבסס על התיעוד הרפואי הנרחב שהוגש, הנאשם שבפניי אכן התמודד (ומתמודד בהווה) עם מצב רפואי מורכב. מנגד, לא הוצג בפניי שנדרשים לו תנאים או טיפולים שלא יכולים להינתן במשמורת שב"ס, או שחלילה מצבו של הנאשם אנוש. אזכיר כי את עבירות האלימות הקשות נגד המתלוננת ביצע הנאשם בעודו סובל מאותן מחלות. מטעמים אלה עניינו של הנאשם אינו משתחל דרך אותו "פתח צר" כפי שהוגדר בעניין לופוליאנסקי ואינו מצדיק סטייה לקולא ממתחם הענישה.
19. בבואי לגזור את דין הנאשם בתוך מתחם הענישה נתתי דעתי לכך שמדובר בנאשם בן 60 שהודה במיוחס לו והביע צער על מעשיו, חסך את העדת המתלוננת, ואין לחובתו הרשעות קודמות. הצטברותם של שיקולים אלה יחד עם מצבו הבריאותי של הנאשם הביאוני למסקנה שיש לגזור את הדין ברף התחתון של המתחם שקבעתי.
20. באשר לרכיבי ענישה כלכליים - בשל העובדה שאדון את הנאשם למאסר, ובהינתן מצבו הרפואי והכלכלי וכושר ההשתכרות שלו, החלטתי להימנע מהשתת קנס. עם זאת, יש בהחלט מקום לכלול רכיב של פיצוי, שייתן מענה (גם אם חומרי, חלקי וסמלי) לסבלה של המתלוננת.
21. לאור האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:
- א. 15 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו לפי רישומי שב"ס.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות, לרבות איומים.
- ג. פיצוי למתלוננת (ע"ת 3 בכתב האישום) בסך 3,000 ש"ח. הפיצוי ישולם תוך 90 יום.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.
- ניתן היום, כ"א אלול תשפ"ד, 24 ספטמבר 2024, במעמד הצדדים.